

DE BALANS

LEUKEMIE

'De kans dat een man van 58 acute lymfatische leukemie krijgt is heel klein, omdat dit type leukemie meestal voorkomt bij kinderen tot 14 jaar. Maar mijn man bleek het dus wel te hebben. Na een periode van vage klachten en tevergeefs onderzoek, zaten we bij de oncoloog en hoorden de diagnose aan. Rationeel begreep ik wel wat de oncoloog zei – ik was notabene zelf de eerste die aan leukemie dacht – maar emotioneel wilde het niet landen.'

DUBBELROL

'Een periode van zware chemokuren volgde. Ik kreeg een dubbelrol van partner en arts. Als partner was ik enorm bezorgd voor zijn en onze toekomst. Ik was ook heel boos op het lot. Ik koos heel onconventioneel voor de liefde met een oudere man. We hadden samen een kinderwens, die niet in vervulling ging. En dan gaat hij ook nog dood misschien. Wat is dit voor leven?

Als arts beet ik me vast in wetenschappelijke publicaties en behandelprotocollen. Zo werd ik bijna onderdeel van het behandelteam. Door mijn kennis heb ik er het beste uit weten te halen voor hem, denk ik. Aan de andere kant was ik net zo hulpeloos als andere partners, het lukte me bijvoorbeeld niet hem te laten eten en drinken toen hij een pijnlijke mondinfectie had. Die dubbelrol verandert je relatie, heb ik ervaren. Het gevaar ligt op de loer dat één van die rollen wint.'

TIJD

'Ik ben tijdelijk minder gaan werken, maar nu hij stabiel is, werk ik weer mijn normale hoeveelheid uren. Ik hoef ook minder vaak nee te zeggen tegen nevenactiviteiten. Toch drukt de situatie nog zwaar op mij. Je weet nooit wat je aantreft als je thuiskomt. Een van de dingen waarop ik me heb verkeken is hoeveel tijd er gaat zitten in alle lieve aandacht die we krijgen, alle telefoontjes en bezoekjes. Dat werd me echt te veel. Daarom houden we nu één keer in de week een borrel. Ook logeert mijn man één keer in de zes à acht weken bij zijn zus. Van mijn coach heb ik geleerd dat ik me niet schuldig moet voelen als ik af en toe voor mezelf kies.'

ONTSPANNING

Wielrennen en mountainbiken zijn mijn uitlaatklep. Ik doe dat op semiprofessioneel niveau. Tijdens het trainen kan ik mijn gedachten laten stromen. Tijdens wedstrijden heb ik geen tijd voor gedachten, dat is óók lekker. In het wielervedwereldje weet bijna niemand wat er thuis aan de hand is. Het is fijn dat ik daar niet al die vragen hoeft te beantwoorden. Verder moeten wij ons nu richten op een andere manier van ontspannen dan we voor ogen hadden. We wilden veel samen fietsen en verre reizen maken. Nu zijn we al blij met een weekendje weg.'

BALANS?

'Ik denk dat ik in balans ben, ondanks alles wat er op me afkomt in het ziekteproces van mijn man – naast de reguliere beslommingen van een dertiger. De wielersport is mijn escape, onze inner circle steunt me waar nodig.' **Simone Paauw**

De man van sportarts en semiprofessioneel wielrenner en mountainbiker Tessa Backhuijs kreeg in maart 2018 de diagnose acute lymfatische leukemie.

De balans portretteert artsen en hun drukke leven. Hoe combineren zij werk en privé? Heeft u hierover zelf een verhaal dat het vertellen waard is? Mail dan naar redactie@medischcontact.nl.

‘Ik was heel boos op het lot’

Naam: Tessa Backhuijs

Leeftijd: 35

Werk: sportarts in ziekenhuis Amphia in Breda en bij SportPoli Brabant. Teamarts voor een professioneel wielerteam. Bij elkaar 30 uur per week.

Sport: wielrennen en mountainbiken, 15 uur per week.

Privé: getrouwd met Egbert (59), hij heeft twee kinderen van 23 en 21 jaar uit een eerder huwelijk.